

**“मीठे बच्चे- सङ्गदोषले संशयबुद्धि बनाउँछ त्यसैले सङ्गदोषमा फँसेर कहिल्यै पढाइ छोड्नु हुँदैन,
भनिन्छ- सङ्गतले तार्छ, कुसङ्गतले डुबाउँछ।”**

प्रश्न:- बाबाको कुनचाहिँ श्रीमतले तिमीलाई कौडीबाट हीरासमान बनाइदिन्छ?

उत्तर:- बाबाको श्रीमत छ- बच्चे घर गृहस्थमा रहेर पनि कमल फूलसमान बन। जसरी कमलको फूललाई हिलो र पानीले स्पर्श गर्दैन, यस्तै विकारी दुनियाँमा रहेर पनि विकारले स्पर्श नगरोस्। यो तिमी अन्तिम जन्म हो, निर्विकारी दुनियाँमा जानु छ त्यसैले पवित्र बन। यही एक श्रीमतले तिमी कौडीबाट हीरासमान बन्छौ। स्वर्गको मालिक बन्छौ।

गीत:- मुझको सहारा देने वाले.....

ओम् शान्ति। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- भगवान् एकमात्र हुनुहुन्छ, जसले भगवतीलाई रचनुभयो। वास्तवमा भगवानुवाच हो। जसरी बेरिस्टर-वाच, सर्जन-वाच.... आदि हुन्छ, यो हो भगवानुवाच। भगवान् भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई स्वर्गको मालिक, राजाहरूको राजा बनाउनेछु। यो हो गीता। तर मनुष्यले भुलेका छन् गीताका भगवान् को हुनुहुन्थ्यो भनेर। कृष्ण त स्वर्गका नम्बरवन राजकुमार (प्रिन्स) थिए। यति उच्च प्रारब्ध कसले प्राप्त गरायो? उच्च भन्दा उच्च प्रारब्ध हो- राधा-कृष्ण वा लक्ष्मी-नारायणको। यो कुरा कसैले पनि बुझ्न सक्दैन, राधा-कृष्ण नै स्वयंवरपछि लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। उनीहरूलाई यो उच्च पद कसले दियो? कृष्ण को थिए, नारायण को थिए? यी सबै कुरा तिमीले नै जान। कृष्णलाई प्यार त धेरैले गर्छन्, जयन्ती पनि मनाउँछन् फेरि पनि जो सँग कृष्णको स्वयंवर भयो उनको पनि त महिमा हुँदो हो। राधा-कृष्णलाई त एकै ठाउँमा देखाउँछन्। उनीहरूलाई यस्तो कसले बनायो? रचयिता एक निराकारलाई नै भनिन्छ। साकारलाई कहिल्यै रचयिता मानिदैन। निराकार परमपिता भन्दछन्। लक्ष्मी-नारायण सत्ययुग आदिमा थिए। अहिले त कलियुग हो। यहाँ मनुष्य दुःखी कङ्गाल छन्। राजा-रानी त छैनन्। स्वर्गको त धेरै महिमा छ। कोही मर्नो भने भन्दछन्- फलानो स्वर्गवासी भयो। स्वर्गको याद आउँछ भने अवश्य स्वर्ग कुनै राम्रो चीज हुनु पर्छ। नर्कमा जो मर्छ, उसलाई पुनर्जन्म अवश्य पनि नर्कमा नै लिनु पर्छ। जस्तो कर्म गर्छन् त्यस अनुसार यहाँ जन्म लिनु पर्छ। अब भगवान् निराकार ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, जसलाई सबैले मान्दछन्। उहाँको यादगार मन्दिर पनि शिवको मन्दिर हो। ब्रह्मा, विष्णु वा शंकरको चित्र दियो भने यी ब्रह्मा हुन्, यी विष्णु हुन् भन्दछन्। भगवान् ब्रह्मा वा भगवान् विष्णु भन्दैनन्। भगवान् एक निराकारलाई नै भनिन्छ। उहाँ शिव नै हुनुहुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी फेरि लक्ष्मी-नारायण, भगवान्-भगवती बनिरहेका छौं। को द्वारा? भगवान्द्वारा। रचयिता बाबा त्यो स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। अवश्य उहाँले प्रारब्ध दिनुभयो जसले यिनीहरू स्वर्गको मालिक बने। चित्र त तिमी बच्चाहरूको साथमा छन्। यो पनि मनुष्य सम्झन्छन्- लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगको मालिक थिए। केवल यो भुलेका छन्- लक्ष्मी-नारायण, सानामा राधा-कृष्ण थिए। सत्ययुगमा महाराजा-महारानी थिए भने अवश्य उनीहरूको बाल्यकाल पनि होला।

उनीहरूको यो प्रारब्ध अवश्य स्वर्गका रचयिताले बनाएको हुनु पर्छ। उहाँ कहिले आउनुभयो- यो कसैलाई पनि थाहा छैन। शिवलिङ्ग त छ। यो शिवको रूप ठूलो बनाएर राखेको हो। वास्तवमा यति ठूलो त हुनुहुन्न हैन। उहाँ त तारा हुनुहुन्छ, उहाँको चित्रलाई कसैले चिन्न सक्दैन। यो केवल पूजाको लागि ठूलो चित्र बनाइएको हो। त्यसो भए, यो देवी-देवता धर्म कसले स्थापना गर्‍यो त? नाम चाहियो। क्रिश्चियन, बौद्ध धर्मावलम्बी आदि सबैलाई थाहा छ, हाम्रो धर्म फलानाले स्थापना गरेको हो, धर्मशास्त्र यो हो भनेर। मुख्य कुरा यो नै हो, त्यसैले बाबा चित्र बनाउन लगाउनुहुन्छ। सम्झाउनको लागि नै बनाउन लगाउनुहुन्छ। पहिलेका चित्रहरूमा कहाँ लेखिएको थियो र! यो त सम्झाइएको छ- स्वर्गको रचयिता परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। स्वर्गमा हुन्छ सदा सुख। के यति सबै मानिस वहाँ हुन्छन् र? वृक्ष पहिले सानो हुन्छ फेरि बढ्दै जान्छ। स्वर्गमा धेरै कम हुन्छन्। नर्कमा धेरै छन्। स्वर्गमा केवल देवी-देवताको राजधानी थियो। यो अरू कसैले जान्दैनन्। सोध्नु पर्छ- यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ? पाँच हजार वर्ष पहिले वास्तवमा यहाँ लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, त्यसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो। त्यो बित्यो। जो नयाँ दुनियाँ थियो, त्यो पुरानो नर्क भएको छ। ठीकै छ, फेरि के हुन्छ? फेरि स्वर्ग आउँछ। भक्तले स्वर्ग वा मुक्तिधामलाई याद गर्छन्। किन याद गर्छन्? किनकि यहाँ दुःखी छन्। स्वर्गमा त सदैव सुख हुन्छ। बाबा बच्चाहरूलाई रचेर किन दुःखी बनाउनुहुन्छ र? यो त हुनै सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ- सत्ययुग देखि त्रेता, द्वापर, कलियुग हुनु छ। सत्य युगको अन्त, त्रेताको आदिको संगम समय कुनै कल्याणकारी हुँदैन किनकि सत्ययुगमा जो १६ कला सम्पूर्ण हुन्छन्, तिनै देवी-देवता फेरि १४ कला बन्छन्। त्यसैले त्यो कल्याणकारी युग कहाँ भयो र? त्यस्तै, त्रेताको अन्त र द्वापरयुगको आदिमा पनि संगम भयो। तर त्यसमा पनि कला कम हुन्छन्। सतोप्रधान देखि सतो, रजो, तमोमा गिर्दछन्। तमोप्रधान बन्नु नै छ। त्यसैले अहिले सारा दुनियाँ दुःखी छ। यसलाई टुहुराहरूको दुनियाँ भनिन्छ। कोही पनि मालिक छैन। घरमा आमा-बुवा छैनन् भने सबै आपसमा लडाइँ गर्न थाल्छन्। त्यसैले भनिन्छ- तिमी त टुहुरा हो। त्यो भयो हदको कुरा। अहिले यो बेहदको कुरा हो। सारा दुनियाँको कोही मालिक नै नभएजस्तै छ। मनुष्य, मनुष्यमा लडाइँ गर्छन्। जनावर पनि लडाइँ गर्छन्। कुनै मालिक छैन। मालिक, बाबा रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँ आएपछि नै सबै बच्चाहरू मालिकका बन्छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई शान्तिधाम त्यसपछि सुखधाम लैजानुहुन्छ। पहिले सतोप्रधान फेरि सतो, रजो, तमो। हरेक चीज यस्तै हुन्छ। साना बच्चाहरू पनि सतोप्रधान छन् त्यसैले प्रिय लाग्छन्। तिनै बच्चाहरूलाई यदि शिक्षा मिलेन भने आमा-बुवालाई हैरान गर्छन्। हैरान त हुन्छन् हैन। लडाइँ-झगडा गरेर बिरामी हुन्छन्। कसैलाई नोक्सान हुन्छ भने यसमा पनि दुःख हुन्छ, हैन। सत्ययुगमा कोही पनि दुःखी हुँदैन। त्यो हो नै सुखधाम। बाबा बच्चाहरूको लागि स्वर्ग रचनुहुन्छ, वहाँ सदैव सुख हुन्छ।

तिमीलाई थाहा छ- यो बेहदको दुनियाँ नयाँ थियो, अहिले पुरानो छ। दिल्ली पुरानो र नयाँ दुइटै छन् हैन। पुरानो अलग छ, नयाँ अलग छ। नयाँ दिल्ली कति राम्रो देखिन्छ! यस्तो होइन कि, पुरानोलाई कसैले उडाइदेओस्, फेरि कहाँ रहने? यहाँ नयाँ-पुरानो दुवै छन् फेरि यो पुरानो टुटेर नयाँ बन्छ, जसलाई

स्वर्ग भनिन्छ। दिल्लीलाई नै परिस्तान भन्दछन्। अहिले मसानघाट बनेको छ। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। दिल्ली परिस्तान थियो, स्वर्ग थियो। अहिले नर्क भएको छ। बाबा स्वयं स्वर्गको मालिक बन्नुहुन्न, बच्चाहरूलाई बनाउनुहुन्छ। तिमी भन्दछौं— बाबाले हामीलाई फेरि स्वर्गको मालिक बनाइरहनु भएको छ। यति धेरै निश्चयबुद्धि छन् त देखेर पनि निश्चयबुद्धि बन्नु पर्छ। कसैले लण्डन देखेर आयो र वर्णन गर्‍यो भने हामी जब देख्छौं तब मान्नेछौं त कहाँ भनिन्छ र? यहाँ त यति सबै बच्चाहरूले भन्छन्— हामीलाई भगवान्ले पठाउनुहुन्छ भने झूटो त बोल्न सक्दैनन्। फेरि पनि भाग्यमा छैन भने बुद्धिमा बस्दैन।

बाबा भन्नुहुन्छ— यसमा छोड्नु पर्ने केही पनि छैन। यो अन्तिम जन्म हो। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूलसमान पवित्र रहनु छ। यो हो मृत्युलोक, त्यो हो अमरलोक। सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँको महिमा पनि गरिन्छ। वहाँ विकार हुँदैन। त्यसो भए मान्नुपर्‍यो नि त। वास्तवमा देवताहरूको महिमा पनि गर्छन् सर्वगुण सम्पन्न... त्यो थियो नै निर्विकारी दुनियाँ। ठिकै छ, बच्चाहरू त पैदा हुँदा हुन्! अवश्य कुनै युक्ति हुँदो हो। विकारबाट त पैदा हुँदैनथे। वहाँ यो विष नै हुँदैन। यहाँ छन् सम्पूर्ण विकारी, वहाँ हुन्छन् सम्पूर्ण पावन। यथा राजा रानी तथा प्रजा। यसमा तिमीलाई संशय किन आउँछ? वहाँको जो रीति-रिवाज हुन्छ त्यसै अनुसार बच्चा पैदा हुन्छन्। वहाँ विकार हुँदैन। यो प्रकृति (नेचर) यस मृत्युलोकको हो। वहाँ त कसैले दुःख दिदैन। जनावरले पनि एक अर्कालाई दुःख दिदैनन्। उनीहरू पनि यसरी नै पैदा हुन्छन्। अब तिमीलाई के चाहियो? शान्ति चाहियो भने आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर तब मेरो साथ आउँछौ। जो स्वर्गमा आउनेवाला छ उसले भन्छ— मलाई त ज्ञान अवश्य लिनु छ, सुख अवश्य लिनु छ। बाबाबाट स्वर्गको वर्सा लिनु छ। तिमीलाई थाहा छ, हामीले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। बाबाको श्रीमतमा चलिरहेका छौं। चल्दा-चल्दै फेरि कहीं उल्टो-सुल्टो तूफान आयो भने निश्चय टुट्छ। माया देखि हार खान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प पहिले पनि यस्तै वर्सा लिँदा-लिदै हार खाएको थियो। विकारमा फँसेको थियो। गायन पनि छ— सङ्गतले तार्छ, कुसङ्गत डुबाउँछ। यो हो सत्को सङ्ग। उहाँको श्रीमतमा चल्नाले हामी नयाँ दुनियाँमा आउनेछौं। निश्चयमा संशय आउँछ भने वर्सा मिल्न सक्दैन। यस्ता धेरै छन् जो निश्चयबुद्धि हुँदा-हुँदै फेरि संशयबुद्धि बन्छन्। तिमीले माता-पिता भन्छौ फेरि पनि उहाँलाई छोडिदिन्छौ, यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। शिवबाबाको बनेर यस्तो बाबालाई फारकती देवन्ती हुन्छन्। तिमीलाई ईश्वरको बन्नु छ या रावणको? लडाइँ हो नि। कोही त मायामाथि विजय प्राप्त गरेर सम्झन्छन्— बाबाबाट वर्सा अवश्य लिनु छ। श्रीमतमा चलिरहन्छन्। एलबम पनि तिमी साथमा छ, जसमा सबै बच्चाहरूको हामी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूलसमान पवित्र रहनेछौं भन्ने प्रतिज्ञा छ। कमल फूललाई पानीले स्पर्श गर्दैन। तिमीलाई विकारी दुनियाँमा रहेर पनि विकारमा जानु छैन। यो हो तिमी अन्तिम जन्म। आफूलाई निर्विकारी बनाउनाले तिमी निर्विकारी दुनियाँमा जान्छौ। पवित्र बन्नु त धेरै राम्रो हो। बाबा भन्नुहुन्छ— मद्वारा तिमी पवित्र बन्छौ भने स्वर्ग पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। पतित दुनियाँ अब विनाश हुनु छ।

कति सहज सम्झाउनुहुन्छ- ब्रह्माद्वारा स्वर्गको स्थापना, जो भइरहेको छ। बाँकी सबै हिसाब किताब चुक्ता गरेर मुक्तिधाम जान्छौ। सत्ययुगमा तिमीलाई सच्चा सुख मिल्छ। वैकुण्ठको नाम त महत्त्वपूर्ण छ। वास्तवमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। मनुष्यलाई त केही पनि थाहा छैन। संन्यासी निर्विकारी बन्छन्, त्यसैले विकारी मानिसले उनीहरूको पूजा गर्छन्। विकारी त आत्मा बन्छ, परमात्मा होइन। उनीहरू सम्झन्छन् हामी निर्विकारी बनेर परमात्मा बन्छौं। तैपनि दुई चीज त छन् नि, आत्मा र परमात्मा। विकारीलाई त परमात्मा भनिंदैन। उनीहरू सम्झन्छन्- हामी निर्विकारी बनेर परमात्मा बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- यस्तो त हुन सक्दैन। म आएर सबैलाई फर्काएर लिएर जान्छु भन्ने त कोही पनि मिल्दैन। महाभारी लडाइँको लक्षण पनि छ। बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाइरहेको छ। महाभारी लडाइँ भएको बेला त भगवान् पनि अवश्य हुनु पर्छ, जसले सबै झन्झटहरूलाई हटाएर, सबैको झगडालाई खत्तम गरिदेऊन्। सर्वशक्तिमान त बाबा हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- यदि तिमी मेरो मतमा चल्छौ भने म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनेछु। कल्प-कल्प तिमी मेरो श्रीमतले यस्तो श्रेष्ठ बन्ने छौ। आधाकल्प पछि जब मेरो मत पूरा भएर आसुरी मत सुरु हुन्छ तब तिमी कङ्गाल कौडीजस्तै बन्छौ। अब फेरि तिमीलाई कौडीबाट हीरासमान बनाउँछु, त्यसैले श्रीमतमा त चलनु पर्‍यो नि। बाबाले कति सहज सम्झाउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कुनै पनि तूफानका कारण निश्चयमा कमी नआओस्- यसको लागि सङ्गदोषबाट आफूलाई बचाउनु छ। श्रीमतमा पूरा-पूरा चलनु छ।
- २) यो अन्तिम जन्ममा श्रीमत अनुसार सम्पूर्ण निर्विकारी अवश्य बन्नु छ। विकारी दुनियाँमा रहेर पनि विकारले स्पर्श नगरोस्, यसको ख्याल गर्नु छ।

वरदान:- मै-पनको ढोकालाई बन्द गरेर मायालाई बिदाई दिने निमित्त र निर्माण भव

सेवाधारीले यदि सेवा गर्दा यो संकल्प पनि उठाउँछन्- मैले गरें, यो मै-पन आउनु मतलब सारा गरेका कार्यमा पानी हाल्नु। सेवाधारी अर्थात् गराउनेवाला बाबा कहिल्यै नबिर्सियोस्, उहाँले गराइरहनु भएको छ, म निमित्त बनेर गरिरहेको छु। जहाँ निमित्त भाव छ, त्यहाँ निर्माण भाव स्वतः हुन्छ। निमित्त हुँ, निर्माण हुँ- यो सम्झेमा माया आउन सक्दैन। मै-पनको ढोकालाई बन्द गरिदियौ भने मायाले बिदाई लिन्छ।

स्लोगन:- जो होलीहंस छ, उसको विशेषता स्वच्छता हो, स्वच्छ बनेर सबैलाई स्वच्छ बनाउनु नै उनीहरूको सेवा हो।